

Vilhelm Rasmussen: Jeg vil begynde med at rette et Spørgsmaal til den højtærede Sundhedsminister. Den højtærede Minister lovede i sidste Samling et rigtigt Regnskab, saavel Driftsregnskab som Status, for Frugthaven ved Sindssygehospitalet ved Nykøbing. Saa vidt jeg kan se, findes der ikke noget saadant, hverken i Anmærkningerne til Finansloven eller paa Statsregnskabet; og for saa vidt jeg har Ret i, at der ikke er noget saadant, er det mit Haab, at den højtærede Minister i denne Samling vil holde sit Løfte fra forrige Samling. Efter min Mening gør den højtærede Minister nemlig Uret overfor en Mand, der har indlagt sig overordentlig stor Fortjeneste af vort Erhvervsliv baade ved sit personlige Arbejde og ved den sagkyndige Oplysningsvirksomhed, han har drevet med Hensyn til Frugtavl.

Dernæst vil jeg rette det Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister, om han ikke vil være villig til, at der bliver gjort et Forsøg med rationel Frugtavl i Statens Skove. Saa vidt jeg kan se, er der en god Begrundelse for, at man gør et saadant Forsøg, dels nemlig i den Omstændighed, at Statsskovene giver et dundrende Underskud — efter Statsregnskabet er dette Underskud ca. 1 Mill. Kr. —, og dels af den Grund, at man, saa vidt jeg kan se, lige saa fordelagtigt maa kunne dyrke Frugttræer i dertil egnede Dele af Statens Skove som paa Jordarealer udenfor Statens Skove. Det har tidligere været tvivlsomt, om man med Fordel kunde dyrke Frugttræer her i Landet, men efter de Beretninger, der nu kommer frem fra de praktiske Frugtavlere, viser det sig, at det alene har beroet paa en ikke tilstrækkelig Kyndighed med Hensyn til Frugtavls Teknik, noget, jeg selvfølgelig ikke skal tale om, jeg holder mig her til de Resultater, Frugtavlens giver. Jeg skal til Begrundelse kun nævne Udtalelser fra tre enkelte Sider. I Tidsskriftet „Dansk Frugtavl“ for Oktober 1928 siger en Frugtavler, der hedder Munkegaard, at han efter de Vejledninger, der paa dette Omraade er kommet fra de ledende Mænd, nu har den Glæde at se mange fynske Frugthaver bugnende af næsten fejlfri Frugt. En anden Udtalelse, der viser, hvilket overordentligt Resultat Frugtavl kan give, naar den drives af virkelig sagkyndige, har jeg faaet fra den kendte Frugtavler Fabrikant Hansen i Vejle, som har meddelt mig, at der paa en Udstilling, der i meget nær Fremtid skal holdes her i København, vil blive fremlagt 2 171 Pund Frugt; avlet

alene paa tre Træer — saa megen Frugt kan avles paa tre ældre Træer ovre i de magre Egne ved Varde. Endnu stærkere forekommer det mig, en Udtalelse af en anden kendt Frugtavler, Otto Nielsen, taler for, at der virkelig fra Statens Side vises et Initiativ paa dette Omraade til Støtte for den private Interesse. Hr. Otto Nielsen skriver i et Brev til mig følgende Linier, som jeg beder den højtærede Formand tillade mig at oplæse:

„Paa min Gaard Guldborghøj, beliggende ved Guldborgsund, som er paa 52 Tdr. Land, har jeg paabegyndt Plantning af en ny stor Frugtplantage; der plantes 20 Tdr. Land, nu er vi for Resten omtrent færdige. Gaarden har hidtil været drevet dels med Landbrug og dels med Planteskole, Resten vil blive plantet til med Frugttræer ogsaa, saa snart Jorden bliver fri for Planteskolevæksterne i Løbet af 2—3 Aar, og det er altsaa en af de gamle Veteraner, som foretager dette. Modstanderne kan jo ikke saa godt sige, at det er et Slag i Luften, her foreligger Handling. Naar denne Have bliver i sin fulde Ydeevne, kan den med Lethed skaffe Føde til 40 Mennesker. Da jeg købte Gaarden, blev den drevet med en Tjenestekarl, en Dreng og en Pige. Det er dog en Forskel.“

I denne Udtalelse ser jeg denne Sags særlig store økonomiske Betydning, thi hvis denne Mand, hvis Sagkundskab ingen vil bestride, har Ret, viser det sig her, at der ude i Landet er Mulighed for Anvendelse af en ganske anden Arbejdsstyrke end den, der nu anvendes, fordi man i Landbruget, naar det helt eller delvis gaar over til rationel Frugtavl, faar Brug for mangfoldige Gange flere Mennesker paa det samme Jordstykke, end man har under den nuværende Form for Jordbrugsdrift. Det maa selvfølgelig ogsaa betyde, at der ude i Statens Skove, hvor der i Øjeblikket kun anvendes en overordentlig ringe Mængde menneskelig Arbejdsstyrke, vil kunne blive Brug for en langt, langt større Arbejdsstyrke, saafremt man med Fordel kan dyrke Frugttræer der. Nu forstaar jeg godt, at man kan rejse Indvendinger, det kan man overfor alting, man kan sige, at Jorden ude i Statens Skove maaske ikke egner sig til denne særlige Anvendelse, man kan sige, at der skal bekostes betydelige Indhegninger, men det forekommer mig, at saadanne Indvendinger ikke er tilstrækkelig vægtige. Man hegner jo ind af Hensyn til Jagten ude i Statens Skove, og hvis Jorden trænger til Behandling med Kalk og andre saadanne Stoffer, hvorfor kan